

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De somno, oratione, psalmodia in conuento, Gradus XVIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

De somno, oratione, psalmodia in conuentu,
Gradus XVIII.

Somnus est naturæ ex parte constantia, imago mortis, sensuum feræ. Vnus quidem est somnus, habet autem plurimas (sicut & concupiscentia occasiones, siue causas. Fit enim verbi gratia: ex natura, ex cibis, ex dæmonib. fortassis vero ex somno¹ immoderatoq; ieiunio, ex quo dū, caro lascescit, seipsam iā per somnū cōsolari querit. Sicut immoderatus potus² ex consuetudine pendet, ita & de somno sentiendū est. Quo circa in incijs renūciationis, contra hoc vigilantissimè pugnādū est. Perdifficile est enim longam consuetudinem curare. Obseruemus diligentius & inueniemus cū insonuit signum spiritalis³ tubæ visibiliter quidē cōgregari fratres, inuisibiliter vero conuenire inimicos: atq; hos quidem, cum experrecti fuerimus, astare lectulo, nosq; vt iterū decumbemus, hortari. Expecta inquit dum cōpleantur principales hymni, sicquē demum in ecclesia proficisceris. Alij cum ad rationem assistere cōperimus, nos in somnū præcipitant. Alij præter consuetudinē ventrem immoderatè stimulant. Alij vt inuicē colloquamur hortantur. Alij mentem nostrā in turpes cogitationes pertrahunt. Alij super parietem reclinare nos, vt debiles, admonent. Nonnunquam vero ossitare etiam immodicè faciunt. Nōnulli illorum orationis tempore risum nobis mouent, vt per hunc ad indignationem contra nos deus prouocetur. Alij per summam desideriam festinare nos in versuum pronuntiatione impellunt. Alij contra psalmodiam protrahere, voluptatis causa hortantur. Nonnunquam vero ori assidentes nostro, ita illud claudunt, vt

vix aperiri posse videatur. Is qui dum orat deo se
 assistere intimo cordis affectu existimat, vt colu-
 na perstabit immobilis, nec ab vll'o ho'um irride-
 tur, quos modo prædiximus. Verus obediens mox
 vt ad orationem stare cœperit, illustratur totus
 nonnunquam vero etiam exultatione perfunditur.
 Est enim huiusmodi pugil præparatus, & per
 integerrimum purissimumque ministerium tam
 antea ignitus. Omnibus quidem possibile est
 multitudine orare, plurimi vero cum vno solo
 vnaniue fratre conuenientius orant, paucorum
 vero valde est solitaria oratio. Si cum multitudine
 ne psallas, purgatissimam & ab omni materia
 motam rationem offerre non poteris. Cæterum
 pro exercitatione mentis, ea que canuntur eloqui-
 tunc speculari⁴ vel rursus dum vt versum pro-
 mus finiat expectus intentius ora. Nihil dū ora
 immiscere orationi decet, siue illud inutile sit
 otiosum, siue vtile & necessarium. Sed orationis
 operi distribuenda sunt tempora. Quod manifeste
 docuit is qui magnum Antoniū erudiuit an-
 gelus. Probat quidem aurum fornax, sed studium
 & charitatem in deum monachorum, probat ora-
 tionis intentissima qualitas.

Annotationes In gradum. 18.

- 1 Pro somnio] legendum est [nimio] ex nimio enim
 & indiscreto ieiunio caro extenuatur & infirmatur,
 que per somnum restauratur. Ex somnio nihil deo
 menti accedit carni.
- 2 Alij] sicut multum bibere tollitur per vsum co-
 trarium sic; & dormire] vertunt.
- 2 Per spiritalem tubam campanam intelligit.
- 4 Locus omnino deprauatus est, sicut & infiniti alij erant
 qui nō nisi collatione diuersorū exemplarium restitui
 potuerunt. Hic tamē (sicuti & aliās non admodum re-
 71)

ro)ope aliarum translationum editionumq; destitui-
mur. cum totus hic locus in illis sit omissus. Puto tamē
si restitui posse. Cæterū pro exercitatione men-
tis, ea quæ canuntur eloquia, tunc (cum scilicet
canuntur) speculari, ut dum verbum proximo
finit expectans, intentius ores, *Non enim omnes
fratres simul canebant, sed quantacumq; multitudo
conueniebat, nunquā amplius in synaxi quam quatuor
fratres psallebant. Cæteri omnes sedilibus humillimis
insidentes, à voce psallentis omni intentione depende-
bant: finit autem psalmis iam tunc orabant. Vide Cas-
sianum lib. 2. Instit. monast. cap. 11 & 12.*

De vigilijs Gradus, XIX.

Terranis quidem ac mortali bus regibus qui
assunt alij expediti ac nudi fere sunt, a-
lij faces, alij clipeos, alij gladios tenent, est
autem ingens atque incomparabilis primorum
ad sequentes differentia. Quippe alij proprie cog-
nati regis esse atq; familiarissimi solēt, hi vero ser-
ui & ministri, & ista quidem ita se habent. Age
vero iam nos quoque quo nam modo in vesperti-
nis diurnisque conuentibus & orationibus deo &
regi nostro assistimus solertius inspiciamus. Qui-
dam enim in vespertinis pernoctationibus expe-
ditissimi ab omni cura nudi, puras ad orationem
extendunt manus. Alij cum psalmorum modula-
tione assistunt in hac, Alij lectioni magis incum-
bunt. Quidam per opus manuum ex infirmitate
viriliter aduersus somnum repugnant. Nonnulli
mortis meditatione se exercēt, ex huiusmodi con-
sideratione, compunctionem sibi acquirere studē-
tes. Ex his omnibus primi & postremi diuinis ex-
cubijs insistent, secundi vero monasticæ vitæ pro-
prios sunt, tertij vero inferiorē ambulant viam.
Verū de oratione & virtute offerentiū, Deus mu-
nera